

Valija Zincková

AMÁLKA A JEJÍ VELKÉ PŘÁNÍ

bamb**oo**k

Valija Zincková

Ilustrace
Anabelle von Sperber

*Pro Melchiora,
který můj příběh vyslechl jako první*

&

*pro Sylvi, která je mi tím,
kým je pro Amálku Eliška*

Obsah

Plakát v pekařství	9
Škub škub	21
Krávy a koláče	27
Pan učitel mi všechno zkazí!	43
Milostné dopisy na tajňačku	53
Láska všude kolem nás	61
Polévka a bitva o tábor	69
Amálka	81
Návštěva u babičky	93
Můj nejhezčí příběh se zvířetem	107
Balíček ve škole	113
Tři hravé nápady pro každého, kdo rád vypráví nebo píše	121
O autorkách	125

Na velkých prosklených dveřích našeho pekařství visí nějaký plakát. Je nebesky modrý s červeným okrajem, na němž je namalována spousta malých tančících tužek. Opřu si kolo-
běžku o výlohu.

Ten, kdo sem ten plakát vylepil, možná tušil, že mě mamka dneska pošle do pekařství. Začnu číst.

Soutěž pro děti ze třetích a čtvrtých tříd

NAPIŠTE VLASTNÍ PŘÍBĚH

Téma letošního ročníku:

Můj nejhezčí zážitek se zvířetem

Cena pro vítěze: Víkend na statku Veselý dvůr

Jsem žákyní třetí třídy a moc ráda píšu. Sice nevím, kde leží statek Veselý dvůr, ale strávit víkend na farmě? To bych vážně chtěla.

Když vstoupím do obchodu, ozve se zacinkání a paní prodavačka na mě zavolá ze zadní místnosti: „Za chvíli jsem u vás!“

Stojím u pultu, broukám si a žmoulám v ruce tašku, kterou mi s sebou na nákup dala mamka. Ale o čem bych mohla psát? Má to být nejhezčí zážitek, což bude problém, protože

nic úžasného jsem se zvířaty zatím ještě nezažila. Těžko můžu psát o tom, že jsem sbírala šneky a stavěla jim ohrádku, a oni z ní pak přes noc utekli. Nebo jak jsme s mojí nejlepší kamarádkou Eliškou zakopávaly mrtvou myšku u nás na zahradě. Tehdy jsme byly ještě ve školce.

Nebo jak jsme s Eliškou vypustily ven jejího křečka a ten sežral žížalu, a my jsme mu ji pak musely vyndávat z tlamičky. Tyhle zážitky nejsou nic moc, s těmi tu soutěž nevyhraju.

„Amálko, copak si přeješ?“ zeptá se prodávčka paní Máková a usměje se na mě svýma veselýma tmavýma očima. Zním ji, protože pracuje zároveň jako sekretářka v naší škole. Podám jí přes pult svou bavlněnou tašku, přečtu jí mamčin nákupní seznam a ona začne plnit tašku pečivem. Když zaplatím, paní Máková mi dá bonbon zabalený ve žlutém celofánu a já si ho hned strčím do pusy. Samozřejmě bez celofánu. Pak odejdu z pekařství a vyrazím na koloběžce domů.

Cesta domů s plnou taškou je mnohem náročnější než cesta tam. Pověsím si tašku na druhé rameno. Ale vůbec mi to nepomůže. Pověsit nákup na řídítka je taky hloupost. Proč mi jenom mamka nedala batoh?

Dám si tašku zase na první rameno a vtom mi na chodník spadne houska a odkutálí se. Už mám trochu vztek. Znovu si vzpomenu na tu soutěž a naštvu se pořádně. Na tátu. Je to jeho chyba, že tu soutěž nemůžu vyhrát a nezažiju tak žádné dobrodružství na statku! Táta mně ani mojí starší sestře Lucce nechce dovolit žádná zvířata. Bráškovi Kájovi taky samozřejmě nedovolí žádné zvíře, ale ten ani žádné nechce.

Už jsem ho tolikrát prosila o psa. Úplně jsem žadonila! Nejvíc bych si přála nějakého malého a roztomilého. Nebo křížence německého ovčáka a pudla. Ale brala bych jakéhokoliv psa. Táta ale není otevřený ničemu. Všechna zvířata se bojí a psů nejvíc ze všeho, i těch úplně mrňavých. I starého mopse, který patří té paní, co bydlí vedle školky. Mnohokrát jsem se ho snažila přesvědčit, že kdybychom si pořídili štěně křížence německého ovčáka a pudla, určitě by se bát přestal, protože by to ještě bylo psí miminko. A přece by se táta nebál miminko!

„Němečtí ovčáci jsou nejhorší,“ ukončil to tehdy táta. „Můžou tě pokousat nebo ti ublížit. A teď už s tím přestaň, Amálko, psa si zkrátka a dobře nepořídíme!“

„Já bych brala i kočku!“ zakňourala jsem, i když kočky vůbec nemám ráda. Ale je lepší mít aspoň kočku než nemít vůbec žádné zvíře, pomyslela jsem si.

„Máma má alergii na kočičí srst, to přece víš,“
zabručel táta a otevřel časopis o cyklistice.

„Tak bych chtěla aspoň chodit jezdit na koni!“
zakřičela jsem a dupla do podlahy v obýváku.

Táta časopis zase zavřel, položil ho na pohovku a přitáhl si mě na klín. „Amálko,“ řekl moc milým hlasem a zblízka se na mě podíval. „Ježdectví je hodně nebezpečný sport. V nemocnici se setkávám se spoustou lidí, kteří se těžce zranili, protože spadli z koně. A rozhodně nechci, aby se něco takového stalo tobě.“

Táta je totiž doktor. V nemocnici vidí hodně lidí po nehodách.

„A určitě vídáš i spoustu lidí zraněných při autonehodách. Řízení je mnohem nebezpečnější než ježdění na koni!“ zakřičela jsem zoufale.

„Ano, to máš pravdu, zlato,“ snažil se mě táta uklidnit. „Řízení je taky dost nebezpečné. Ale bez řízení se neobejdeš tak snadno jako bez ježdění na koni.“

V tu chvíli jsem si znovu uvědomila, že s tátou mluvit nemůžu. Alespoň ne o zvířatech. Bez řízení bych se klidně obešla. Pokud jde o mě, mohly by se klidně znovu zavést koňské

povozy, všechno by bylo pomalejší a nedocházelo by k tolika nehodám. Venku by to vonělo a lidé by si mohli koně hladit a svět by byl vlídnější a příjemnější.

Když táta domluvil, seskočila jsem mu rychle z klína, odešla do svého a Lucčina pokoje a hlasitě za sebou práskla dveřmi. Dobře, možná ne zas tak hlasitě. Neozvala se tak velká rána, jak

jsem si představovala. Táta ještě pořád seděl v pokoji a měl to slyšet. Měl konečně pochopit, že potřebuju nějaké zvíře! Znovu jsem otevřela dveře a velkou silou je zabouchla. BUM!!! Stěna se otřásla. Pak jsem si lehla do postele, schovala se pod deku a rozbřečela se. Kdybych měla psa, určitě by mi z horkých tváří olízal všechny slzy.

O tom všem teď přemýšlím, když jdu domů kvůli té hloupé tašce pěšky, přestože bych radši jela na koloběžce. V tu chvíli ke mně na kole přijede mamka, vítr jí odfukuje z obličeje husté hnědé vlasy.

